

[Nør Christensen]

og vi fortsætter kuren. Så er der god chance for, at vi inden for en overskuelig fremtid kan få orden i dansk økonomi, hvilket er så aldeles nødvendigt.

CD håber meget, at den økonomiske politik får lov til at fortsætte ad den vej, vi i dag befinder os på. Jeg anvendte før udtrykket »kuren«, og enhver læge vil naturligvis, ikke mindst når det ser ud til, at kuren er ved at lykkes, anbefale, at man fortsætter den. Intet er mere letsindigt end at afbryde den, især når den ser ud til at lykkes.

Også centrum-demokraterne beklager, at det ikke har været muligt at få den brede enighed om en løsning af de økonomiske spørgsmål, som er ønskelig, men det er for nemt, alt for nemt, bare at sige nej. For at sige det rent ud, så er det for billigt bare at stille sig hen i en krog og stampe i gulvet og gentage sit nej. Det er, når alt kommer til alt, udtryk for traditionel oppositionspolitik, en linje, som det parti, jeg repræsenterer, aldrig har benyttet og aldrig vil benytte. Men for at få socialdemokratiet med skulle der være højere til loftet, ja, der skulle såmænd være så højt, at det ville ødelægge regeringens linje. Det kunne og det kan vi ikke være med til, og jeg håber ikke, at sommerens eftertanke hos socialdemokratiet fører til en sådan fortsat uansvarlig linje på det økonomiske felt.

Er det lykkedes for regeringen at få en løsning i hvert fald foreløbig på de økonomiske problemer, så er det en kendsgerning, at regeringen ikke på det sikkerhedspolitiske område har vandret fra sejr til sejr. Måske har vi snarere tabt spillet om sikkerhedspolitikken, hvilket desværre har fået fredsbevægelserne til at blomstre sammen med det øvrige danske forår. Med hensyn til skønheden foretrækker jeg det danske forår, og jeg beklager, at fredsbevægelserne har fået så stor magt eller indflydelse hos nogle af folketingets partier.

CD ønsker at fastslå, at vi ikke danner vores politiske meninger ud fra, om nogle få hundrede mennesker trasker rundt på Europas landeveje. Det har de naturligvis ret til, og jeg hverken kan eller vil forhindre dem i det, og jeg skal heller ikke beklage mig over det, men jeg kunne ønske mig nøjagtig samme frihed for fredsbevægelser i de østeuropæiske lande.

Med hensyn til forhandlingerne om en kommende forsvarsordning vil jeg gerne benytte lejligheden til at appellere ikke mindst til socialdemokratiet om at bidrage til et forlig på en sådan måde, at vi kan nå til en fælles løsning, i særdeleshed til gavn for forsvaret.

Jeg vil også ønske, at vi kan nå til en løsning, som vi kan være bekendt i forhold til NATO. Efter centrum-demokraternes opfattelse trænger vi til, at der sendes om så blot nogle få signaler til NATO, så der ikke kan sås den mindste tvivl om vort medlemskab af NATO.

Jeg er klar over, at man i NATO-kredse godt kender den politiske situation i Danmark, og jeg er også klar over, at man har forståelse for den specielle danske situation, men jeg gad nok vide, hvordan man stiller sig til de signaler, der kommer fra Norge. Hvis disse signaler er korrekte og kan opfattes som tvivlskabende i forhold til NATO, så er situationen alvorlig, og, hvad der også er farligt, det kan føre til, at den norske konservative regering falder ved et kommende valg i Norge.

Jeg fik for nogen tid siden et brev fra en person, som indledte med at skrive følgende: »Lyt, tænk, få forstand, gør det rigtige!« Ved en umiddelbar, foreløbig vurdering lyder det aldeles rigtigt, men ved nærmere gennemgang standser man naturligvis op ved ordene »gør det rigtige«.

Jeg kom i tanker om brevet i forbindelse med HT-konflikten, og jeg spurgte mig selv, hvad der egentlig ville være det rigtige, for det er unægtelig en alvorlig sag, når aftaler ikke overholdes. Det er unægtelig en alvorlig sag, når sagesløse mennesker ikke kan få den optimale pleje på grund af overenskomststridige arbejdsnedlæggelser, og det er også en alvorlig sag, når mennesker hindres i at udføre deres arbejde på grund af den ene eller den anden aktionskomité. Det er også en alvorlig sag, når hovedstadsrådet foretager klart lovstridige handlinger, altså klart lovstridig fyring af nogle chauffører.

Spørgsmålet er, om man gør det rigtige. Ind imellem kan der være tvivl om, hvorvidt man gør det rigtige, men her kan vi med sikkerhed fastslå, at man ikke gjorde det rigtige, og, hvad der er endnu værre, man lyttede ikke. Om man tænkte eller fik forstand, kan jeg af gode grunde ikke vide noget om, men